

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke, at det kan have karakter af en ansvarspådragende fejl, at forslagene ikke formelt blev forelagt for arbejdsministeriet.

Arbejdsministeren holdt endvidere et møde med a-kasserne i maj 1980, hvori også direktoratet deltog. Arbejdsdirektoratet udsendte endvidere to cirkulæreskrivelser i august og november 1980 med henblik på at imødekomme rigsrevisionens kritik.

Rigsrevisionen gav dog i notat af 23. juni 1981 udtryk for fortsat kritik af ordningen, navnlig vedrørende spørgsmålet om forrentningen. I øvrigt gav rigsrevisionen udtryk for tilfredshed med de allerede truffene foranstaltninger og planerne på lidt længere sigt.

Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger ansvarspådragende forsømmelser i forbindelse med, at forskudsordningen ikke blev ændret således, at staten ikke indirekte led et rentetab og tilførte kasserne eller andre økonomiske fordele, vedrører, således som sagen foreligger oplyst, efter justitsministeriets opfattelse arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet.

I denne periode (februar 1980 til september 1982) har arbejdsdirektoratet og rigsrevisionen holdt arbejdsministeriet underrettet om, hvad der blev foretaget i sagen. Ifølge arbejdsdirektørens oplysninger blev departementet tillige underrettet ved, at arbejdsdirektøren mundtligt orienterede den daværende departementschef. Der ses ikke i øvrigt skriftligt materiale eller andre forklaringer, der kan belyse omfanget og indholdet af denne orientering.

På baggrund af sagens omfattende karakter og uanset at der efter det oplyste fandt et vist arbejde sted med sagen såvel i direktoratet som i ministeriet, er justitsministeriet enig med undersøgelsesdommeren i, at sagen ikke kan anses for at have været fremmet med tilstrækkelig hurtighed.

På baggrund af, at det overordnede ansvar for løsningen af en sådan opgave må påhvile arbejdsministeriets departement, der bl.a. på grundlag af rigsrevisionens udtalelser var bekendt med sagens alvorlige karakter og tillige var blevet orienteret løbende om, hvordan sagen blev behandlet i direktoratet, finder justitsministeriet, således som sagen er oplyst, at det afgørende ansvar for sagens behandling må placeres i arbejdsministeriet.

Oplysningerne i redegørelsen giver efter justitsministeriets opfattelse ikke et tilstrækkeligt grundlag for med den fornødne sikkerhed at fastslå, at bestemte embedsmænd i arbejdsministeriets departement og i direktoratet i denne periode kan antages at have tilsidesat deres tjenesteplichter ved behandlingen af sagen i en sådan grad, at det får karakter af tjenesteforsømmelser.

8. Fra efteråret 1982 tog arbejdsministeriet ifølge redegørelsen selv spørgsmålet om en løsning på renteproblemerne m.v. op til behandling. Navnlig undersøgtes i arbejdsdirektoratet og ministeriet mere indgående mulighederne for at gennemføre tilskudsordningen via et girossystem eller et alternativt bankoverførselssystem, som kunne løse renteproblemerne på en for statskassen tilfredsstillende måde.

Undersøgelsesdommeren peger i redegørelsen på, at en ordning med forskud næppe kunne tilrettelægges mere hensigtsmæssigt end den ordning, der blev sat i kraft pr. 1. oktober 1983. Det anføres dog i den forbindelse, at der efter undersøgelsesdommerens opfattelse stadig ikke var lovhjæmmel til at yde forskud, selv om dette efter den gennemførte ordning kun var på en dag.

I redegørelsen er der ikke peget på fejl i arbejdsdirektoratets og arbejdsministeriets behandling af sagen i denne periode.

9. I redegørelsen anføres det, at det efter undersøgelsesdommerens opfattelse er tvivlsomt, om visse af besvarelserne af de mange spørgsmål, der blev stillet af medlemmer af folketinget og af finansudvalg, samt arbejdsmarkedsudvalg, giver et fuldt dækkende billede af de faktiske forhold.

I en vurdering af disse forhold må det efter justitsministeriets opfattelse lægges til grund, at besvarelsen af folketingsspørgsmål m.v. efter sagens natur må være relativt kortfattede, således at besvarelsen må koncentreres om, hvad der antages at være det væsentlige i spørgsmålet. Det kan i den forbindelse nævnes, at spørgsmålene i det væsentlige rettede sig mod forrentningen og statens tab ved ordningen.

For så vidt angår de to redegørelser for sagsforløbet i dagpengesagen, der den 8. og den 16. september 1983 blev afgivet af henholdsvis arbejdsdirektoratet og arbejdsmini-